

durham stran«. Diskusije namreč nikoli ne proizvedejo ničesar novega, temveč vselej skrbijo za utrjevanje pozicij, stališč in mnenj. V tej točki Deleuze, mimogrede, zadene ob neko sodobno zagato, o kateri je v svojem prispevku na kolokviju govoril Boštjan Nedo: če si danes predstavljamo »kritično mišljenje« kot odprtost, neskončnost, dvom, je osnovni paradoks v tem, da istočasno vsakdo za vsako ceno vztraja pri »svoji perspektivi«. Ta zagata izpostavlja malce drugačen dvom od dvoma kot inavguracijskega momenta moderne filozofije, ki se pričenja z Descartesovim metodičnim dvomom. Descartes, kot je znano, v *Meditacijah* pričinja z vprašanjem, o čem je mogoče dvomiti, da bi prišel do točke gotovosti. Da bi se iztrgal vrtincu dvoma, pride do hipoteze o obstoju Boga, Boga filozofov, ki je najpopolnejše, najmodrejše, najpravičnejše in seveda najmočnejše bitje, ravno zaradi slednjega pa lahko premaga zlobnega duha, ki nas vselej vara.

Skratka, če se prepustimo vrtoglavi dvoma, se zadeva ne izide, kako, je že druga zgodba, za nas pa je omemba Descartesa pomembna zaradi nečesa drugega. Najvišjemu bitju namreč Descartes ne pripiše le tradicionalnih predikatov, ki segajo od uma, pravičnosti, moči do dobrote, temveč tudi dobronamernost. In ta je, o tem je govorila Ana Jovanović v svojem prispevku na kolokviju, za kontekst, ki nas tu zanima, odločilnega pomena, kolikor se jo običajno pripisuje mišljenju. In če obstaja kak radikalen in oster kritik tega, potem je to ravno Deleuze. Že zato Deleuze postavi pod vprašaj samo ime »filozofija« – ljubezen do modrosti – in za to prakso oziroma teorijo predlaga drugo ime, »mizozofija«:

»Prvo v misli je vlom, nasilje, sovražnik, in nič ne predpostavlja filozofije, vse izhaja iz neke mizozofije. Ne računajmo na misel, da bi postavili relativno nujnost tega, kar misli, temveč, nasprotno, na kontingenco nekega srečanja s tistim, kar sili misliti, zato da bi se dvignila in utrla absolutna nujnost nekega dejanja mišljenja, strasti mišljenja. Pogoj resnične kritike in pogoj resničnega ustvarjanja sta ista: uničenje podobe misli, ki samo sebe predpostavlja, in geneza dejanja mišljenja v sami misli. V svetu obstaja nekaj, kar sili misliti. To nekaj je objekt temeljnega *srečanja*, ne pa rekognicije. Tisto, kar srečamo, je nemara Sokrat, tempelj ali demon.« (Deleuze, 2011: 230)

Skratka, na začetku ni neka predstava, mnenje, Ideja, pojem ali reprezentacija, temveč preizprašanje vsega omenjenega. Na začetku je srečanje, ki nas vrže iz tira, ki nas preseneti in šokira, ki problematizira naše dotedanje bitje in žitje. To srečanje je lahko srečanje z znakom, besedo, demonom ali učiteljem, bistveno pa je, da postavi pod vprašaj našo lastno vednost in naše predpostavke, pa naj se jih zavedamo ali ne. Srečanje v prvi plan postavi vprašanje in problem: šele *potem* v iskanju odgo-